

Knjiga proroka Daniela - broj sto dvanaest

Otkrivanje proročkoga simbolizma Jišmaela: od strijelca do pečatitelja
144.000

Jeff Pippenger
2024-03-02

I Bog bijaše s dječakom; i on je rastao, prebivao u pustinji i postao strijelac. Postanak 21,20.

Jišmael je postao strijelac, što je simbol ratovanja i simbol izvršne presude koja se izvršava nad Rimom.

Glas onih koji bježe i koji su umakli iz zemlje babilonske, da objave na Sionu osvetu Gospoda, Boga našega, osvetu njegova hrama. Sazovite strijelce protiv Babilona: svi vi koji natižete luk, utaborite se oko njega uokolo; neka nitko iz njega ne umakne; uzvratite mu prema njegovu djelu; prema svemu što je učinio, učinite njemu: jer se uzoholio protiv Gospoda, protiv Sveca Izraelova. Jeremija 50:28, 29.

Strijelci uzvraćaju Babilonu prema njezinu djelu, a ta odmazda započinje pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu, s drugim glasom iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja, kada započinje progresivni izvršni sud nad Babilonom.

I začuh drugi glas s neba gdje govori: Izidite iz nje, narode moj, da ne budete sudionicima njezinih grijeha i da ne primite od njezinih zala. Jer grijesi su njezini doprli do neba, i Bog se spomenuo njezinih bezakonja. Vratite joj kako je i ona vama vratila, i podajte joj dvostruko po njezinim djelima; u čašu koju je ona napunila, napunite joj dvostruko. Koliko je sebe proslavila i raskošno živjela, toliko joj podajte muke i žalosti; jer govori u svome srcu: Sjedim kao kraljica i nisam udovica te žalosti neću vidjeti. Otkrivenje 18,4–7.

Jišmael i njegova majka Hagara bili su spriječeni da naslijede pravo prvorodstva te su bili izagnani. Tako je ljubomora postala proročki poticaj islama, a ratovanje njihovo proročko zanimanje. Prvi spomen uključuje obuzdavanje nametnuto Jišmaelu i njegovoj majci od strane Sare, a njihovo je „obuzdavanje” postalo osnovno proročko obilježje islama kroz cijelu Božju Riječ i povijest. Jišmaelovi potomci trebali su biti divlji ljudi, čija je ruka bila protiv svakoga čovjeka, a njihova je divlja narav predstavljena divljim arapskim magarcem iz porodice konja. Tako je islamsko ratovanje prvoga i drugoga ja predstavljeno kao ratnici koji jašu na gnjevnim konjima.

Islam je poruka kasne kiše, i posve je prikladno da tri jaoja predstavljaju tri određene proročke linije, jer je metodologija kasne kiše „red na red”. Kada se proročke značajke prve dviju linija dovedu zajedno, one uspostavljaju liniju trećega jaoja. Sve tri proročke linije prikazuju razdoblje pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće. Te tri linije predstavljaju razdoblje izlivanja kasne kiše, jer je kasna kiša počela škropiti kada je treći Jao stigao 11. rujna 2001.

„Kasna kiša treba pasti na Božji narod. Silan anđeo treba sići s neba, i sva zemlja treba biti obasjana njegovom slavom.” Review and Herald, 21. travnja 1891.

Razdoblje pečačenja bilo je također prikazano razdobljem koje je započelo 11. kolovoza 1840. i završilo dolaskom trećega anđela 22. listopada 1844. To je vremensko razdoblje također bilo prikazano u drugom poglavlju Habakuka. Mileritska povijest ispunila je drugo poglavlje Habakuka, i pritom je započela kada je anđeo sišao 11. kolovoza 1840., a završila kada je treći anđeo stigao 22. listopada 1844.

Drugo poglavlje Habakuka ukazuje na to da će na kraju viđenja viđenje „progovoriti“. U trećem retku desetog poglavlja Otkrivenja anđeo povika (progovori) snažnim glasom, a 22. listopada 1844. isti se anđeo zakle (progovori) da „vremena više neće biti“. Habakukov stražar u prvom retku drugoga poglavlja smješten je na 11. kolovoza 1840., jer tada stražari podižu svoje glasove.

U pobuni iz 1888., koju sestra White prepoznaje kao predstavljanje anđela iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja koji je trebao obasjati zemlju svojom slavom, stražari (Jones i Waggoner) podigli su svoje „glasove“ kao trubu da pokažu Božjem narodu njihove prijestupe, jer je njihova poruka bila poruka Laodiceji. Dana 11. rujna 2001., što je bilo predloženo poviješću iz 1888., Gospodin je svoj narod posljednjih dana poveo natrag na drevne putove Jeremijine, gdje se stražari nisu poslušali. Silazak anđela označava proročki dolazak stražara.

„Glas“ koji je došao 11. kolovoza 1840. bio je prenesen po stražarima, a Jeremiji je bilo rečeno da će, vrati li se svojoj vjeri i pouzdanju u Boga nakon svojega razočaranja, postati Božjim ustima. Kada je viđenje koje je kasnilo napokon došlo 22. listopada 1844., ono je „progovorilo“. Razdoblje iz drugoga poglavlja Habakuka, koje se ispunilo u mileritskoj povijesti, predložuje razdoblje pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće.

Bitno je prepoznati da razdoblje od 11. kolovoza 1840. do 22. listopada 1844. prikazuje pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće, što je razdoblje u kojemu se izliva kasna kiša. To je bitno jer se poruka o kasnoj kiši mora prepoznati po metodologiji „red na red“. Posebno razdoblje, koje je pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće, više je puta prikazano u proročkim linijama, a tako je i u drugom poglavlju Habakuka, koje sestra White izravno prepoznaje kao ispunjeno u mileritskoj povijesti. Ona također više puta poučava da se mileritska povijest ponavlja u povijesti sto četrdeset i četiri tisuće.

„Isprepletene s proročanstvima koja su smatrali primjenjivima na vrijeme drugoga dolaska bile su pouke posebno prilagođene njihovu stanju neizvjesnosti i iščekivanja te su ih ohrabrivale da strpljivo čekaju u vjeri da će ono što je sada tamno njihovu razumijevanju u svoje vrijeme postati jasno.

„Među tim proročanstvima bilo je i ono iz Habakuka 2,1–4: ‘Na straži ću svojoj stajati i postaviti se na kulu, i pazit ću da vidim što će mi reći i što ću odgovoriti kad budem ukoren. I odgovori mi Gospodin i reče: Zapiši viđenje i jasno ga ucrtaj na ploče, da može trčati tko ga čita. Jer viđenje je još za određeno vrijeme, ali na svršetku će govoriti i neće slagati: ako i okasni, čekaj ga; jer će zacijelo doći, neće zakasniti. Evo, duša njegova koja se uzoholila nije pravedna u njemu; a pravednik će živjeti od svoje vjere.’”

„Već je 1842. godine uputa dana u ovome proročanstvu da se ‘zapiše viđenje i jasno izloži na pločama, da može čitati tko prolazi’ navela Charlesa Fitcha na izradu proročanske karte koja bi

prikazivala viđenja iz Daniela i Otkrivenja. Objavljivanje te karte smatralo se ispunjenjem zapovijedi dane Habakuku. Nitko, međutim, tada nije zapazio da je u istome proročanstvu prikazana prividna odgoda u ispunjenju viđenja — vrijeme oklijevanja. Nakon razočaranja, ovo se Pismo pokazalo vrlo značajnim: 'Jer viđenje je još za određeno vrijeme, ali na kraju će govoriti i neće slagati; ako i oklijeva, čekaj ga, jer će zacijelo doći, neće zakasniti.... Pravednik će živjeti od svoje vjere.'"

„Dio Ezekielova proročanstva također je bio izvor snage i utjehe vjernicima: 'I dođe mi riječ Gospodnja govoreći: Sine čovječji, kakva je to izreka što je imate u zemlji Izraelovoj, govoreći: Dani se odgađaju i svako viđenje propada? Reci im stoga: Ovako veli Gospodin Jahve.... Dani su blizu i ispunjenje svakoga viđenja.... Ja ću govoriti, i riječ koju ću izreći obistinit će se; neće se više odgađati.' 'Dom Izraelov govori: Viđenje koje on vidi za mnoge je dane unaprijed, i on prorokuje o vremenima koja su daleko. Zato im reci: Ovako veli Gospodin Jahve; nijedna se od Mojih riječi više neće odgađati, nego će se izvršiti riječ koju sam izrekao.' Ezekiel 12:21–25, 27, 28." Velika borba, 391–393.

Mileriti ne samo da su vidjeli sebe kako ispunjavaju prisposobu o deset djevica i drugo poglavlje Habakuka, nego su također bili vođeni da uvide kako je povijest u kojoj su ispunjavali ta proročanstva ujedno i Ezekielovo prepoznavanje te iste povijesti, u kojoj se trebalo ispuniti „ispunjenje svakoga viđenja“. Crta povijesti koja predstavlja pečaćenje sto četrdeset i četiri tisuće jest ona u kojoj se ispunjava učinak svakoga viđenja!

Crte koje predstavljaju razdoblje kasne kiše i pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće dovedene su zajedno kako bi se ustanovilo da ta proročka povijest nepromjenjivo nosi obilježje Alfe i Omege.

Milleritska povijest započinje glasom anđela iz desetoga poglavlja Otkrivenja, a završava istim glasom. Jedanaesti rujna 2001. započinje prvim glasom osamnaestoga poglavlja Otkrivenja, a završava drugim glasom osamnaestoga poglavlja Otkrivenja. Drugo poglavlje Habakuka započinje glasom stražara, a završava glasom Jeremijina stražara. Prva nevolja započinje s Muhamedom, a završava s Muhamedom II. Druga nevolja započinje oslobođanjem četiriju anđela islama, a završava obuzdavanjem islama.

Metodologija koja je kasna kiša jest Izaijina metodologija „redak na redak“, a redci koji se dovode zajedno kako bi se prepoznala i utvrdila poruka kasne kiše neizostavno nose obilježje Alfe i Omege. Prvo jao iz devetoga poglavlja Otkrivenja započinje s Muhamedom i završava s Muhamedom II. To je razdoblje podijeljeno na dvije vrste ratovanja: prvo su neorganizirani napadi na Rim, koji su ozbiljno započeli s Abubakrom, a zatim razdoblje od sto pedeset godina u kojem je ostvareno prvo organizirano ratovanje islama.

Sto pedeset godina predstavljeno je vremenskim proročanstvom od „pet mjeseci“. Drugo jao također sadrži vremensko proročanstvo koje iznosi tristo devedeset i jednu godinu i petnaest dana. Stoga, budući da proročka struktura prvoga i drugoga jao poistovjećuje završetak s početkom, ona sadrži razdiobu između pečaćenja i određenoga vremenskog razdoblja. Proces pečaćenja prikazan je na početku povijesti prvoga jao, a prikazan je i na završetku drugoga jao.

Ono što slijedi nakon pečačenja iz četvrtoga retka, u prvome jaoju, jest „pet mjeseci” (sto pedeset godina). Pet mjeseci označeno je dvaput, jednom u petome retku, a zatim ponovno u desetome retku. Ono što prethodi procesu pečačenja od 11. kolovoza 1840. do 22. listopada 1844. u drugome jaoju jest proročanstvo o „satu, danu, mjesecu i godini” (tristo devedeset i jedna godina i petnaest dana), iz petnaestoga retka. Zajedno, u jednoj neprekinutoj liniji, peta i šesta truba započinju i završavaju prikazom procesa pečačenja.

Kao dvije crte, primijenjene „pravilo na pravilo“, one označuju početak i svršetak obilježene Muhamedom prvim i Muhamedom drugim. „Pravilo na pravilo“ označuju dva različita razdoblja u svakoj crti, što proizlazi iz činjenice da svaka crta sadrži vremensko proročanstvo. U povijesti prvoga jaoja islam je trebao „nauditi“ Rimu, a u drugome jaoju trebao ga je „ubiti“. Prvi jao bio je ratovanje kopljima, mačevima i strijelama, a drugi jao uveo je barut kao oružje.

„REDAK 10. I imahu repove nalik škorpionima, a u njihovim repovima bijahu žalci; i vlast im bijaše da muče ljude pet mjeseci. 11. I imahu nad sobom kralja, koji je anđeo bezdana, kojemu je ime na hebrejskom Abaddon, a na grčkom mu je ime Apolion.

„Dosad nam je Keith pružio prikaze oglašavanja prvih pet truba. No sada se moramo od njega oprostiti te prijeći na primjenu nove značajke ovdje uvedene u proročanstvu; naime, proročkih razdoblja.

„Njihova je moć bila mučiti ljude pet mjeseci.—1. Postavlja se pitanje: Koje su ljude imali mučiti pet mjeseci?—Nesumnjivo iste one koje su poslije trebali pobiti (vidi redak 15); ‘trećinu ljudi’, odnosno trećinu Rimskoga Carstva,—njegov grčki dio.

„2. Kada su trebali započeti svoje djelo mučenja? Jedanaesti redak daje odgovor na to pitanje.

“(1) ‘Imali su kralja nad sobom.’ Od smrti Muhameda pa sve do pred kraj trinaestoga stoljeća, muhamedanci su bili podijeljeni u različite frakcije pod nekoliko vođa, bez opće građanske vlasti koja bi se prostirala nad svima njima. Pred kraj trinaestoga stoljeća, Osman je utemeljio vlast koja je otada poznata kao osmanska vlast, odnosno carstvo, koje je raslo dok se nije proširilo nad svim glavnim muhamedanskim plemenima, ujedinivši ih u jednu veliku monarhiju.

“(2) Karakter kralja. ‘Koji je anđeo bezdana.’ Anđeo označava glasnika, službenika, bilo dobra bilo zla, i nije uvijek duhovno biće. ‘Anđeo bezdana’, ili glavni službenik religije koja je odande proizašla kad je bio otvoren. Ta je religija muhamedanstvo, a sultan je njezin glavni službenik. ‘Sultan, ili veliki Seignior, kako ga se bez razlike naziva, također je vrhovni kalif, ili veliki svećenik, sjedinjujući u svojoj osobi najviše duhovno dostojanstvo s vrhovnom svjetovnom vlašću.’—World As It Is, str. 361.”

“(3) Njegovo ime. Na hebrejskom, ‘Abaddon’, uništavatelj; na grčkom, ‘Apollyon’, onaj koji zatire ili uništava. Budući da ima dva različita imena na dvama jezicima, očito je da se namjerava predložiti karakter, a ne ime te sile. Ako je tako, kako je izraženo na obama jezicima, on je uništavatelj. Takav je oduvijek bio karakter osmanske vlasti.

„No kada je Osman poduzeo svoj prvi napad na Grčko Carstvo? — Prema Gibbonu, Propast i pad, itd., ‘Osman je prvi put stupio na područje Nikomedije 27. srpnja 1299.’“

„Izračuni nekih pisaca polazili su od pretpostavke da razdoblje treba započeti s osnutkom Osmanskoga Carstva; ali to je očito pogreška; jer ne samo da su trebali imati kralja nad sobom, nego su trebali mučiti ljude pet mjeseci. No razdoblje mučenja nije moglo započeti prije prvoga napada mučitelja, koji je bio, kao što je gore navedeno, 27. srpnja 1299. godine.

„Račun koji slijedi, utemeljen na ovoj polaznoj točki, načinjen je i objavljen u djelu naslovljenom Kristov drugi dolazak, itd., od J. Litcha, 1838. godine.

„I dana im je vlast bila da muče ljude pet mjeseci.’ Dotle se protezalo njihovo ovlaštenje: da muče neprestanim pustošenjima, ali ne i da ih politički pobiju. ‘Pet mjeseci’, po trideset dana na mjesec, daju nam sto pedeset dana; a ti dani, budući simbolični, označuju sto pedeset godina. Počevši od 27. srpnja 1299., tih sto pedeset godina seže do 1449. Tijekom cijeloga toga razdoblja Turci su bili uključeni u gotovo neprekidan rat s Grčkim Carstvom, ali ga ipak nisu osvojili. Zauzeli su i držali nekoliko grčkih pokrajina, no grčka neovisnost ipak se održala u Carigradu. Ali 1449., na svršetku sto pedeset godina, nastupila je promjena, čija će se povijest naći pod sljedećom trubom.” Uriah Smith, Daniel i Otkrivenje, 505–507.

Uriah Smith navodi izračun Josiaha Litcha o sto i pedeset godina, koji, kada se dovrši, predstavlja polazišnu točku za proročanstvo o tristo devedeset i jednoj godini i petnaest dana u sljedećoj Trubi. Komentirajući Litchovo predviđanje u vezi s tim dvama povezanim vremenskim proročanstvima, sestra White zapisala je:

„Godine 1840. još jedno izvanredno ispunjenje proročanstva pobudilo je široko zanimanje. Dvije godine prije toga Josiah Litch, jedan od vodećih propovjednika koji su naviještali drugi dolazak, objavio je tumačenje Otkrivenja 9, predviđajući pad Osmanskoga Carstva. Prema njegovim izračunima, ta je sila trebala biti oborena... 11. kolovoza 1840., kada se može očekivati da će osmanska vlast u Carigradu biti slomljena. I vjerujem da će se pokazati da je tako.”

„Upravo u naznačeno vrijeme Turska je, preko svojih veleposlanika, prihvatila zaštitu savezničkih sila Europe te se tako stavila pod nadzor kršćanskih naroda. Taj je događaj točno ispunio proročanstvo. Kad je to postalo poznato, mnoštva su se uvjerila u ispravnost načela proročkoga tumačenja koje su prihvatili Miller i njegovi suradnici, a adventnom je pokretu dan čudesan zamah. Ljudi od naobrazbe i ugleda pridružili su se Milleru, kako u propovijedanju tako i u objavljivanju njegovih gledišta, i od 1840. do 1844. djelo se brzo širilo.” The Great Controversy, 334, 335.

Prva i druga nevolja povezane su s dvama međusobno povezanim vremenskim proročanstvima. Prva nevolja započinje prikazom pečačenja, a druga nevolja završava poviješću od 11. kolovoza 1840. do oglašavanja sedme trube 22. listopada 1844., što je također prikaz pečačenja. Početak i svršetak nose obilježje Alfe i Omega, jer je, kao i u povijesti u kojoj je Krist potvrdio savez za jedan tjedan, to razdoblje podijeljeno na dva dijela. Prvo razdoblje počinje s prvim Muhamedom, a završava s drugim Muhamedom. Drugo razdoblje počinje s „glasom od četiri roga zlatnog

žrtvenika koji je pred Bogom“, a završava „glasom“ Kristovim, koji se zaklinje „Onim koji živi u vijeke vjekova, koji je stvorio nebo i što je u njemu, i zemlju i što je na njoj, i more i što je u njemu, da vremena više neće biti.“

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Svako pitanje koje Sotona može pobuditi u umu kako bi stvorio sumnju u pogledu veličanstvene povijesti prošlih putovanja Božjega naroda ugodit će njegovu sotonskom veličanstvu i uvreda je Bogu. Vijest o Gospodnjem skorom dolasku u sili i velikoj slavi na naš svijet jest istina, i 1840. godine mnogi su se glasovi podigli u njezinu objavljivanju.”
Manuscript Releases, svezak 9, 134.